

KABUL VAKTİ

RÜMEYSA OĞUZ

1987 yılında Zonguldak'ta doğdu. Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden mezun oldu. Yüksek lisansını HBV Üniversitesi Felsefe Bölümünde tamamladı. İki kızına tam zamanlı annelik yapıp kalan tüm zamansızlıkları okuyarak değerlendiriyor. Öyküleri çeşitli dergilerde yayımlandı. Editör olarak çalışıyor. Yazmanın, alelade kelimeleri sihirli bir şekilde yan yana getirmek olduğuna, Kalem'e ve Kelam'a inanıyor.

KABUL VAKTİ

RÜMEYSA OĞUZ

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

KELAM

İsa'nın Kırk Günü /	13
Mevsimler /	20
Babam, Aşure ve Diğer Karışık Şeyler /	26
Bir Kuşun Kanadında /	31
Kör Kuyu /	39
Müsemma /	43
Sedirli Odanın Eğreti Otları /	48
Sır Risalesi /	53

KALEM

Tuz Ruhı /	61
Gidiş /	65
Sıradan Bir Adamın Sıra Dışı Hikâyesi ya da Tam Tersi /	69
Ben Bir Yıldız Olsaydım /	74
Uykusuz Münevver'in Rüyaları /	78
Allah'ın İlk Yarattığı /	84
Artık Yeşermeyecek Bir Yaprak Üzerine /	89
Nedret Bey'in Üçüncü Sayfası /	94
Herkesten Çok Hepsinden Önce /	99
Menkul Kıymetler /	102

Musa'yla Harun'a. Yusuf'la Bünjamin'e.
Düşerken ders, el verip kaldırırken iz bırakan
bütün kardeşliklere.
Ve elbette kendi kardeşlerime...

“Gün gelir ecel sözümüzü keser, toprağa karıştırır
ve bizden geriye bir söz kalır.”

Emin Gürdamur

KELAM

İSA'NIN KIRK GÜNÜ

21. GÜN

İsa elini sol kulağına götürdü. Alışkanlık. Sol kulağı artık yok. Hastanenin ana kapısında, yüzü sokağa dönük. Kulağının yerinde bir kabartı. Yüzüne doğru gelen sertlik. Kat kat deri. Daha yirmi gün önce irin akıyordu oradan. Vıcık vıcık. Hasta yatağının başına gelenler, buna da şükür, demişti. Buna da şükür. İsa neye şükredeceğini anlamamıştı o zaman. Şimdi de anlamıyor. Yok olan evine mi, kül olan karısıyla oğluna mı? Yoksa yarısını yitirdiği, İsa'ya benzemeyen bir İsa'ya dönüşen yüzüne mi?

Dilinden bir şükür mırıltısı döküldü. Kendi bile inanmadı.

Elindeki bereyi başına geçirdi. Boynuna kadar indirdi. Sağ kulağını ve solu yerinde duran kabuklaşmış deriyi kapattı. Kapatırken yüzüne değdi parmakları. Bir ağaç kabuğuna dokunur gibi. Kavisler, kasisler. Yürümeye başladı. Kimse gelmesin beni almaya demişti. Kimse gelmedi. Başı önünde, adımlarını izledi. Mahalleye girdi. Hızlandı. Kahvenin önünden geçerken görünmez olmayı diledi. Dileği kabul mü oldu bilinmez ama kimse seslenmedi. Az kaldı, dedi içinden. Kimseyle konuşmadan sokağı da geçerse gerisi ev. Ev deyince, içinde bir kor alevlendi. Yüzü yandı. Gözleri sulandı. Nefesi kesilir gibi oldu, burnuna duman doldu. Koşar adım geçti sokağı. Kapıyı çalmasına gerek kalmadı. Annesi bekliyordu onu eşikte. Kapıya yaklaştıkça; kapı değil hayır, eşiğe yaklaştıkça geriledi annesi. İsa kapının önünde durdu. Eşikte. Korkarak göz attı içeriye. Otuz beşinden sonra yeniden baba evinde. Babasız kalmış baba evinde, evlatsız kalmış bir adam. Adımını içeri uzattı. Uzatınca bir hayat geride kaldı. İsa'dan uzaklaşan bir hayat, İsa'ya yaklaşan yeni hayatla kapının

ağzında kucaklaştı.

Aç mısın, dedi ihtiyar kadın.

Cevap yok.

Çorba yaptım, içer misin?

...

Ölenle ölünmez oğlum.

...

...

...

Televizyonun yanında mavi çerçevesi, adi bir ayna asılıydı eskiden. Kalkmış. Kapının girişindeki ayna da yok.

İsa duvarlara baktı. Çerçevenin bıraktığı açık renge, etrafındaki ise. Duvarın önüne geldi. Beresini çıkardı başından. Görünmez bir aynada yüzünü izlemeye başladı. Sol tarafı büzülmüş. Kat kat kabuk. Kırmızılar, sarılar, pul pul olmuş beyazlıklar. Parmak uçlarıyla gördü yüzünü. Sonra eli yanına düştü. Annesi huzursuz kıpırdandı. Olsun, dedi. Canın sağ ya. Buna şükür. Hamd olsun, sağ canın.

Dilinden bir hamd mırıltısı döküldü İsa'nın. Kendi bile inanmadı.

İsa arka odaya gitti. Artık onun. Sırt üstü uzandı yatağa. Ellerini başının altında kenetledi. Düşünmek istedi. Akli donmuş gibi. Gözleri tavanda. Az sonra, hayır az sonra değil; hava çoktan kararmıştı, elinde bir tepsiyle içeri girdi annesi. Şunu ye, dedi. Yatağın yanındaki naylon masaya bıraktı tepsiyi. Şunu ye. Kadın bir müddet ne yapacağını bilmeden dikildi oğlunun tepesinde. Gözleri doldu. Zapt ettiği hıçkırık, zayıf bir cıyaklama gibi duyuldu. İhtiyar kadın arkasını döndü derhal. Dönünce işaret parmağını dişledi. Çıktı odadan. O çıkınca İsa ayağa kalktı. Çorbaya baktı önce. İçti almadı. Montunun cebinden sigarasıyla çakmağını buldu. Kapının önüne çıktı. Ağzına sigarayı aldı, sol elini sağ eline siper etti. Çakmağı çaktı. Çakınca mavi bir ışık böldü karanlığı. İçinde bir kor alevlendi. Yüzü yandı. Gözleri sulandı. Nefesi kesilir gibi oldu, burnuna duman doldu. Öyle olunca indirdi çakmağı yeniden. Ağzında yanmamış sigara, yürümeye

başladı. Baba evini geride bıraktı. Önünde uzanan caddeyi aştı. Sola döndü. Sokak boyunca ilerledi. Bu yolu ezbere biliyor İsa. Ayakları beyninden bir komut beklemeksizin götürüyor onu. Sokağın başına geldi nihayet. Tam köşe başında durdu. Kararmış bir enkaz. Karalığı geceden değil; ateşten.

25. GÜN

İsa sokaktan eve dönünce üç gün odasından çıkmadı. Annesi tepsiye yemek koyup getirdi. Naylon masaya bıraktı. Annesi tepsideki yemekleri alıp götürdü. Mutfağa bıraktı. İsa, odanın içinde dolandı zaman zaman. Sol elini sağa siper etmeden çaktı çakmağını. Her seferinde sigarası ağzında, yanmadan kaldı. Odadan çıkmadığı üçüncü günün gecesinde bir rüya gördü. Rüyasında kanatları alevden bir kuşun sırtındaydı. Kuş sokağın başındaki evin üzerinde dönüp duruyordu. Sonra pike yapıyor, aşağıda gözüne bir av kestirip bütün hızıyla eve doğru iniyordu. İsa böyle usta bir kuş binicisi olduğuna şaşırıyordu ilkin. Fakat yere yaklaştıkça evin çatısı şeffaf bir cama dönüşüyor, İsa da içinde oturanları görerek dehşetle irkiliyordu. Bunlar olmaz, olmaz diyerek bağır-maya başlayıp kuşun başındaki tüyleri çekiyordu. Kuş alevden kanatlarını acıyla çırpıp gagasını çeviriyordu birden. Çevirince kuşun kan kırmızı öfkeli gözlerini görüyordu dehşetle. Fakat kuş İsa'nın başına doğru açıyordu gagasını. Can havliyle kendini yana çekiyordu. Çekince aşağı düşmeye başlıyordu. Kuş onu kulağın-dan yakalıyor, sonra evin çatısına olabildiğince yaklaşip bahçeye savuruyordu. Kuşun kanadından çıkan alevlerin izi kalıyordu evin duvarlarında. Mavi. Mavi alevler kırmızıya dönüyor, İsa elini sol kulağına götürüyordu. Derken yüzü yanıyor, gözleri sulanıyordu. Nefesi kesilir gibi olup burnuna duman doluyordu.

İsa ter içinde uyandı. Ne olduğunu anlamak için etrafa baktı. Elini sol kulağına götürdü. Doğruldu. Yatağın yanındaki masaya uzandı. Çakmağını aldı. Sigarası ağzında, çakmağı çaktı. İsa, yanmayan sigarası ağzında, önce evlerinin kömürlüğüne, ardından da sokağın başındaki eve gitti. Giderken ayakları beyninden bir komut beklemeksizin ilerledi.

27. GÜN

İsa baba evinin kömürlüğünü kendine oda yaptı. Sokağın başındaki evden geldiği sabah annesi korkuyla yolunu gözlüyordu. Kadın kapının ağzındayken, oğlunun geldiğini gördü. Görünce sol eline baktı dehşetle. Gözü sağ eline kaydı sonra. Soluk soluğa ve ağır adımlarla yürüyen oğluna ve peşinden sürüklediği kalın gövdeli ağaca.

İsa hiç konuşmadı. Bahçeye girince sırtını duvara dayadı. İhtiyar kadın bu sefer hıçkırığını saklama gereği duymadı. Sarsıla sarsıla ağlarken içeri mi girse yoksa koşup İsa'nın yanına mı gitse bilmez bir hâldeydi. Tam eşikte. İsa'nın yeni hayatıyla eskisinin kucaklaştığı yerde.

O gün ve ertesi gün ev ile kömürlük arasında mekik dokudu İsa. Nihayet biraz çorba içti. İki kaşık pilav yedi hatta. Odasındaki naylon masayı kömürlüğe indirdi. İki karışık pencerenin önüne yerleştirdi. Sonra mutfaktan bir sandalye taşıdı masanın önüne. Başka şeyler de götürdü. Annesi görmedi. Yirmi yedinci günün sabahında ben artık aşağıda kalacağım, dedi. Annesi etme oğlum diye yalvardı. İmtihan bu, teslim olan kazanır. Kendini, kendine zorlaştırmama. Kolaylık dile.

Kolaylık dileyen bir mırıltı döküldü İsa'nın dilinden. Kendi bile inanmadı.

33. GÜN

İsa kömürlükten hiç çıkmıyordu. Tıkırtılar geliyordu yukarıya. Ve patırtılar. Tak tak sesleri duyuyordu ihtiyar kadın. Elinde tahta bir tespih, çeviriyordu durmadan. Ya sabır, diyordu otuz üç defa. Nişaneye geldiğinde derin bir soluk bırakıyordu. Sonra yeniden: Ya sabır Allah'ım. En çok İsa'ma. Günde iki kez kömürlüğün kapısına varıp tepsiyle yemek bırakıyordu. Bırakınca kapıyı tıklatıp bekliyor, bekliyor, tam otuz üç defa ya sabır çekecek kadar bekliyor sonra eve dönüyordu gerisin geri. Otuz üçüncü gün kadın yine kapıya vardı. Yemeği bıraktı. Eli elbisesinin cebinde, ya sabır, dedi. Beş habbe çevirdi tespihi. O esnada kapı aralandı. İsa'nın göz bebekleri parladı kapının aralı-

ğında. Kadın lal oldu ilkin. Kelimelerini unutmuş gibiydi. Sonra yavaş yavaş dizildi harfler yan yana. Sabır dile oğlum, dedi. Sabır dileyene ferahlık verilir.

Sabır dileyen bir mırıltı döküldü İsa'nın dilinden. Kendi bile inanmadı.

34. GÜN

İsa kömürlükte yaşamaya devam etti. Patırtılar arttı. Kadın meraklı fakat sessizdi. Elbet çıkacak, diyordu içinden. Ölene kadar kalamaz ya orada.

35. GÜN

Tıkırtılardan çok tak tak sesleri geliyordu artık. İhtiyar kadın sese uyandı. Tespihini eline aldı. Ya Fettah çekmeye başladı. Allah'ım, dedi. Oğlumun gönlüne bir inşirah bahşet. Kapılarını aç. Aramızdaki görünür görünmez kapıları kaldır. Bunu söylerken kömürlüğün tahta kapısı belirde gözünün önüne. Tespihin habbesi kadar iri bir yaş kadının eteğine düştü.

36. GÜN

İsa kaç gündür bu karanlıktaydı saymadı. Işığı hiç açmadı. Camın önündeki masada, iki karışık boşluktan süzülen ışıkla. Parmaklarını göz belledi. Uğraşıp durdu. Akşam ezanıyla kapının tıkırtısını duydu yine. Annesi yemek tepsisini bırakmış, kapıyı açmasını bekliyordu. İsa doğruldu. Kapıyı aralayıp başını uzattı. Buraya sığınalı ikinci kez. İhtiyar kadın bir yabancıyla karşılaşılıyor gibi şaşkın baktı oğluna. Yutkundu. Gönlüne bir ferahlık iste oğlum, dedi. Başkaca şeyler de söylemek istedi sanki. Sustu. İsa, anne diye seslendi. Seslenince irkilip sağına soluna baktı. Günlerdir sese dökülmemiştii kelimeleri. Kendi konuşmasını yadırgadı. Hani eski bir gaz lambası vardı evde. Onu aşağı getirir misin?

Kadın oğlunun konuşmasının sevinciyle, hayır daha çok oğlunun bir şey istemesinin sevinciyle ya da adını koyamadığı pek çok sevincin birbirine karıştığı bir sevinçle koşarcasına eve

gitti. İsa kapıyı kapattı yavaşça.

Sonra ferahlık dileyen bir mırıltı döküldü dilinden. Kendi bile inanmadı.

37. GÜN

İsa hava kararınca gaz lambasının camını çıkardı. Elleri titriyordu bunu yaparken. Elini cebine daldırıp çakmağını arandı. Sağ elindeki çakmağı çaktı. Mavi bir alev yayıldı kömürlüğün içine. İsa fitile doğru yaklaştırdı alevi. Yüzü yandı. Gözleri sulandı. Nefesi kesilir gibi oldu, burnuna duman doldu. Ölgün ışığıyla lambayı masanın tam köşesine bıraktı. Eline çakısını aldı. Sabaha kadar durmadan çalıştı.

38. GÜN

İsa annesinin getirdiği kahvaltı tepsisini içeri almadı. Kadın bunu akşam yemeği getirdiğinde fark edip telaşlandı. Kapıya vurdu sertçe. İsa, oturduğu yerden doğruldu. Bir âlemden çıkıp diğerine geçer gibi yürüdü. Kapıyı aralayıp başını uzattı. Kadın derin bir soluk bıraktı oğlunun gözleriyle karşılaşınca. Arkasını döndü. Eve giderken cıyıklamaya benzer bir ses çalındı İsa'nın kulağına. Kadın o esnada hıçkırığı işitilmesin diye işaret parmağını dişliyordu.

39. GÜN

İsa beş adım kömürlükte dolanıp durdu. Masaya yaklaşıyor, üzerinde durana bakıyor, bakınca kalbi yerinden çıkarcasına atıyordu. O gün akşama dek hiçbir şey yapmadı. Yalnız cebindeki bereyi alıp masanın üzerine bıraktı.

40. GÜN

İsa sabah ezanını işitince kömürlüğün kapısını araladı. Dışarı çıktı. Önünde uzanan caddeyi aştı. Sola döndü. Sokak boyunca ilerledi. Bu yolu ezbere biliyordu. Ayakları beyninden bir komut beklemeksizin götürüyordu onu. Sokağın başına geldi nihayet. Tam köşebaşında durdu. Kararmış bir enkaz. Karalığı geceden

değil; günün ilk ışıklarında dahi balçık gibi bir yığıntı köşenin tam başında duruyordu. Cebinden bir sigara çıkarıp ağzına aldı. Sol elini sağ eline siper edip çakmağını çaktı. Sigarasını yakıp yürümeye başladı. Geldiği yolu dönüyordu. Ezbere biliyordu bu yolu. Üç sigara mesafesiydi. Üçüncü sigarası bittiğinde kömürlüğü kapısına vardı. Kapıyı açtı. İçeri girip masanın önüne geldi. Zangır zangır titreyerek uzattı ellerini. Sokağın başındaki evin avlusundan kestiği ağacı hatırladı. Onu buraya sürüklediği günü. *Kütükten yaptığı kuklayı* aldı. Alınca ne yapacağını bilemedi evvela. Sonra evin önüne çıktı. İlk defa görüyor gibi gövdesinden tuttuğu kuklaya baktı. *Önce ellerini yapmış, sonra ayaklarını, kulaklarını, derken çok güzel bir çocuk ortaya çıkmıştı.*

İsa eve doğru yürüdü. Kapının eşiğine geldi. Eski hayatıyla yenisinin karşılaştığı yere. Kuklayı eşiğe uzattı. Sonra Tanrım, dedi mırıldanarak. Sustu. Elini sol kulağına götürdü. Kulak yerinde bir kabartı. Yutkundü.

Allah'ım, dedi yüksek sesle. Ben İsa nebi olsaydım eğer, bütün ölüleri değil, hayır. Kuşları da değil. Yalnız bir çocuğu diriltirdim. Değilim. Ama değilim, biliyorsun. Allah'ım, dedi yüksek sesle İsa. Bu kuklaya can verir misin? Onu oğlum gibi seveceğim. Sonra sustu.

Kırk gün sonra ilk defa dilinden dökülenlere inandı.